

*Večerný pohľad z okna
(Umelecký opis)*

Po dlhom a náročnom dni opäť oddechujem v ležiacej polohe na svojej posteli. Pokožka sa mi jemne dotýka hebkej látky, ktorá vytvára pocit ochrany a voľnosti.

Cez okno, ktoré vyzerá ako veľké čisté zrkadlo, sa do vnútra vkráda čierna tma a trochu naháňa strach. Prekonávam ho, otváram okno a naplno sa oddávam kráse, ktorá je na dosah.

Ako prvé ma upútajú svetielka rozsypané ako žiariace perly na čiernom zamate. Prenikavé farebné svetlá pomaly striedajú svoju intenzitu a pripomínajú životodarný nádych a oslobodzujúci výdych. Panelákov, či rodinných domov je nespočetne veľa. Ich výškové rozdiely sú ako nepravidelná krivka pokojného tlkotu srdca. Prenikavá vôňa ma mámi stále viac a viac. Vôňa čistého vzduchu, voňavých borovíc, či fialiek, pripomína chatu v horách, postavenú priamo v strede lesa. Čerstvý vzduch je ako dar a nedá sa ničím zaplatiť. Mráz štípe a ostro preniká do mojich líc. Je ako bojovník, ktorý sa nikdy nevzdáva. Zarýva sa do končekov prstov, až sú červené. Aspoň na chvíľu mi pripomenie leto, keď som mala prsty ušpinené od lahodných malín.

Hľadím do dialky a farby noci sa pomaly zlievajú do jednej. Oči sa mi napĺňajú slzami slanými ako to najväčšie more sveta. Všetko je odrazu rozmazané a jemné. Ako hudba. Pomalá, smutná a plná lásky. Tón vpadá do tónu. Hlbšia nota zachytí tu vyššiu a strhne ju so sebou do sveta nečakaných prekvapení. Čarovný moment, ktorý ma aspoň na chvíľu unáša z reality do rozprávky.

Tatiana Štrauchová, 1.C